

TEZA 2021 (profesionale)

Në atë qeli e kishte çuar Kuazimodo Esmeraldën pas rendjes së tij të rrëmbyer dhe triumfale përmes kullave dhe galerive. Përderisa kishte zgjatur kjo rendje, vajza kishte qenë pothuajse e alivanosur: herë vinte në vete dhe herë binte përsëri në letargji dhe ndiente vetëm se ngjitej në ajër, se qëndronte pezull, se fluturonte, se dikush e ngrinte peshë përmbi tokë. Kohë më kohë ajo dëgjonte të qeshurën shurdhuese dhe zërin e fuqishëm të Kuazimodos; kur hapte pakëz sytë, shquante, ashtu turbull, përposh, Parisin, që laryshitte me ato mijëra çati prej pllakash dhe tjegullash, si ndonjë mozaik i kuq dhe mavi, kurse, përmbi kokën e saj, fytyrën e lemerishme dhe të ngazëllyer të Kuazimodos. Atëhere qepallat i mbylleshin prapë; ajo kujtonte se gjithçka kishte marrë fund, se gjatë alivanosjes së saj e kishin ekzekutuar dhe se tani e kishte rrëmbyer një lubi e shëmtuar, e cila diku po e çonte. Vajza nuk guxonte ta shihte Kuazimodon me sy dhe nuk kundërshtonte.

Por, kur kambanari flokëhallakatur e shpuri atë, duke gulçuar, në qelinë e strehimit, kur pa duart e tij të mëdha që po i zgjidhnin me kujdes litarin që i vriste krahët, ajo ndjeu atë lloj tronditjeje që e zgjon befaz në mes të natës pasagjerin e një anijeje, kur ajo ngec në një cekëtinë. Atëhere iu zgjuan edhe kujtimet dhe këto i dolën para syve dhe mendjes një nga një. Ajo e kuptoi që ndodhej në Katedralen e Shën Mërisë; iu kujtua që e kishin rrëmbyer nga duart e xhelatit, që Febysi ishte i gjallë dhe që Febysi nuk e donte më. E, meqenëse këto dy mendime, që ishin njëri më i hidhur se tjetri, iu paraqitën njëherësh së dënuarës së shkretë, ajo iu kthye Kuazimodos së llahtarshëm, që kishte qëndruar para saj, dhe i tha:

- Pse më shpëtuat?

Ai e vështroi atë plot ankth, sikur po përpiqej të merrte me mend kuptimin e fjalëve të saj. Ajo e përsëriti pyetjen. Atëherë ai e shikoi me një trishtim të thellë dhe krisi e iku.

Vajza mbeti e çuditur.

“Katedralja e Parisit” – Hygo